

сницата, която непрекъснато трѣбва да подава за цѣлвка на стотици люде. Ала тя се държи бодро. Съ възхитителна усмивка и царствена гиздавостъ тя приема поздравленията. За всѣкиго има по нѣкоя любезна дума, казана на фрушки, или грѣцки. Висока и стройна, съ плѣтно прилепнала въ тѣнката ѝ снага руба отъ гължбовъ сатенъ, съ намѣтка отъ аленъ аксамитъ подплатена съ херминъ. На челото ѝ искри диадема съ дълги елмазени висулки спуснати по петъ реда край ушитѣ. Намѣтката ѝ се крепи съ рубинова аграфъ. Цѣлата ѝ носия е смѣсица отъ византийски и западни одежди. Всички сж поразени, омаяни.

Това ли бѣ дъщерята на Иоанициусъ! Варварката дошла отъ далечната земя на скититѣ . . . Младитѣ баронеси и патрицианки изтрѣпватъ предъ повелителния ѝ взоръ. Смирено свеждатъ чело надъ ржката ѝ, отвърщатъ смутени и заруменѣли на въпроситѣ ѝ.

Анри не сваля сивитѣ си очи отъ нея, гордъ, безумно щастливъ. Най-сетне той я запознава съ цѣлия ѝ дворъ. Освенъ знатнитѣ моми, които тя получи за свои почетни дами при срещата на границата, сега тя се запознава съ своя шамбеланъ, съ своя капеланъ, съ дамитѣ на гардероба и трапезата, съ ловджитѣ и коневодцитѣ си.

Анри непрекъснато се усмихва, съ ведро, сияйно лице. Следъ като се оттегля назадъ и последния членъ отъ новата ѝ свита, той казва:

— Сега имамъ за васъ една хубава изненада, мадамъ, — и плесва съ ржце — нека дойде първата горнична на високата невѣста.

Мария гледа и не може да разбере. Сънъ ли е това, морà ли я мами?

Задъ ониксовитѣ колони се подава едно тѣй познато лице. Съ бързи стѣпки горничната прекосява, колѣннич предъ господарката си.

— Ожие! Ожие . . . — шѣпне недоумяваща Мария. Простира ржце къмъ вале́та си, ала не, това е горничната ѝ . . . Тя извърща смаяна взоръ къмъ императора.

Момата цѣлува ржцетѣ ѝ, гледа я съ препълвени отъ щастие очи.

Рубиновата